

תת"ע 6301/05/16 - מוחמד עמירה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 6301-05-16 מדינת ישראל נ' עמירה
תיק חיצוני: 90210308251

בפני	כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקשת	מוחמד עמירה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

הובאה לפני בקשה לביטול פסק דין, מיום 11.1.18, בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 19.9.16.

מכתב האישום שהוגש עולה כי ביום 5.5.16, בשעה 18:15, נהג המבקש, נהג חדש, שטרם מלאו לו 21 שנה, ברכב פרטי, מסוג "טויוטה", מ.ר. 1195563 בכביש 4 לצפון, ללא מלווה, והסיע בו 4 נוסעים, בניגוד לסעיף 12א2 לפקודת התעבורה התשכ"א-1961.

ביום 19.9.16 הורשע המבקש בהעדרו, בעבירות שבכתב האישום, ונדון לפסילה של 3 חודשים, פסילה מותנית של 3 חודשים למשך שנתיים וקנס בסך 700 ₪.

המבקש מודה כי קיבל את הדוח אך לטענתו סבר כי נפסל לחודש אחד. לדבריו, מאחר שאינו יודע קרוא וכתוב לא הבין כי קבוע לו דיון ולפיכך לא התייצב אליו. בנוסף סבור המבקש כי העונשים שהוטלו עליו מופרזים בנסיבות ביצוע העבירה, ויש ליתן לו יומו בבית המשפט. יתירה מכך, לשיטתו, סיכויי הצלחתו טובים.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לשיטתה, הדו"ח, הכולל הזמנה לדיון, נמסר למבקש ביד והמבקש חתם עליו. טענת המבקש כי אינו קורא עברית ולכן לא ידע אודות הדיון, דינה להידחות. מועד הדיון רשום בדוח גם בשפה הערבית.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדרו וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה

עמוד 1

חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

2(א) נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
3(א) בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

בעניין רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, ציין בית המשפט כי תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי היא יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדין כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: **על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמוה כהודאה.**

ההמצאה של ההזמנה לדין

בענייננו, ההזמנה לדין כלולה בדוח ונמסרה למבקש ביד. טענת המבקש כי אינו יודע קרוא וכתוב ולפיכך לא ידע אודות מועד הדיון דינה להידחות. ראשית, ההזמנה לדין מנוסחת גם בשפה הערבית. שנית, **עת קיבל המבקש את הדוח מחובתו היה לברר את פשר פרטי הדוח שקיבל לידי.**

הטענה כי המבקש אינו יודע קרוא וכתוב מעוררת תמיהה שכן אדם המקבל לידי דוח שהוא אינו יכול לקרוא את תוכנו עליו לנסות ולברר באמצעות אדם היודע קרוא וכתוב מה תוכנו.

עיוות דין

המבקש טען כי סיכויי הגנתו טובים אך טענה זו נטענה בעלמא, ללא שפורטה, ומשכך, לא מצאתי לנכון לקבל הבקשה מטעם זה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש הורשע בעבירה לפיה הסיע 4 נוסעים, ללא מלווה, על אף היותו נהג חדש, שטרם מלאו לו 21 שנה. העונשים שהושטו עליו כוללים פסילה של 3 חודשים, שהיא פסילת מינימום על פי החוק בעבירות המיוחסות למבקש, פסילה מותנית ל - 3 חודשים למשך שנתיים וקנס בסך 700 ₪. נוכח האמור, בנסיבות בהן הורשע המבקש, הענישה היא מידתית וסבירה.

עוד אוסיף כי המבקש מסר כי ביום 8.7.17 עצר אותו שוטר ואז נודע לו לראשונה כי הוא בפסילה. חלפו למעלה מ - 5 חודשים מהיום שלטענת המבקש נודע לו לראשונה על הפסילה ועד שהגיש בקשתו זו לבית המשפט. המבקש לא העלה בבקשתו טעם כלשהו להשתהות הרבה בהגשת הבקשה מיום שנודע לו על הפסילה, וגם מטעם זה דינה של הבקשה להידחות.

לסיכום, בנסיבות דנן, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר בחוק.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.